

Kyndelmisse

Det er hvidt herude. Kyndelmisse slår sin knude overmåde hvas og hård. Hvas og hård.....Kyndelmisse slår sin knude overmåde hvas og hård.....Det er hvidt herude.....overmåde hvas og hård.

Havde repeteret, hvad det var for noget med den Kyndelmisse, og var blevet enig med mig selv om, at det var en gammel Jomfru Maria fest.

Man var begyndt at fejre festen i Jerusalem i 500-tallet, og den havde spredt sig til Europa, hvor den i 600-tallet var blevet til en lysfest med optog og sager. Man brugte festen til at indvie de kirkelys, man skulle bruge året igennem, og til det formål var det bekvemt, at festen lå den 2. februar.

Men festen handlede i sin oprindelse om Maria, Jesu mor, der gik op til templet for at blive rensset efter at hun havde født – ganske som enhver kirkegangskone gjorde det i gamle dage i Danmark.

Nu var det så den gamle sang, der trængte sig på foran et vindue med børnetøj - Steen Steensen Blichers ”Kyndelmisse slår sin knude”. Jeg mumlede: *Kyndelmisse slår sin knude.....hvas og hård.....og hvad så? Mere mumlen. Det er hvidt derude.*

Er det dig, der skriver de der qlummer? spurgte hun og så på mig i vinduesruden.

Ja, det er det da, sagde jeg og drejede hovedet mod hende.

Det er noget surt noget, sagde hun uden at dreje noget som helst. *Hvorfor hakker du altid på ogen?*

Det var fedt om du skrev noget pænt, noget, man gad læse, ikke alt det skod, men det kan du vel kke!

Hun så stadig ind i vinduet.

Jeg vidste ikke, om jeg skulle se hende her eller der.

Hvad mener du? spurgte jeg. *Syn's du ikke, at Tiden råber på satire?* Billigt, tænkte jeg. Stå og slå om sig med en bogtitel fra trediveerne.

Forstår ikke, hvad du mener! Hun trak sig langsomt ud på fortøvet.

Hun var ikke helt ung, men eller ikke.....lidt mere end ung.

Håret var tjavset, og farven var ubestemmelig.

Hun havde fingervanter på uden fingre og en gammel, rødbrun pels. *Hest,* tænkte jeg og fortrød.

Lige nu var jeg det, hun tænkte om mig – ikke andet. Man kan miste kontrollen over situationen – blive forlegen uden at vide hvorfor. Være det forkerte sted på det forkerte tidspunkt – og så måske også sige forkerte ting.

Du skulle skrive noget om varme og lys og kærlighed, men det ved du vel ikke, hva' er. Sure, gamle mand. Det sidste sagde hun ikke, men det lød inde i mig klart og tydeligt. Næh, nåh, jo, hvorfor tror du det? Hvorfor tror du ikke, jeg ved noget om kærlighed. Man kan da godt vide noget om kærlighed, selvom man ikke er helt ung længere.

Har du kysset en heks? spurgte hun og så på mig. Hun havde grønne øjne, men lignede ikke en heks. *De bider!* sagde hun og vendte sig om og gik.

Hvad fanden mente konen – hvad havde hun gang i? Var det kulsoen, jeg havde mødt!

Gu' ve' – hvordan man kysser. Gu' ve' – om man kan have glemt det?

Lys og kærlighed! Hun havde vendt sig om ude på gaden og vinkede ironisk med de strittende fingre.

Der var fyre lys i hver pakke, og jeg havde 2 pakker i hver pose, da jeg forlod Irma, mens jeg nynnede på den om kyndelmisse, som jeg ikke kunne huske.